

סדר הלימוד ליום י"א טבת:

סדר לקוטי פורת"ן היופני:

הזרה לך לשון רצנו, זכרוננו לזכרה:

ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל (שמות י"ט):

א בתיב (תהלים ס"ט): "חרפה שברה לבי", הינו החרפות ובזיונות שוברין לבו של אדם. והתקון הוא, על ידי שמקשר את לבו להנקה השיף ללבו בעת הזאת, ועל-ידי זה נתבטל החרפה השורה על לבו:

ב כו הנה הכלל, שהמשלה ביד הצדיק לפעל פעלות ברצונו, כמו שדרשו חז"ל (מועד קטן ט"ז): "צדיק מושל וכו' – מי מושל בי צדיק, וזהו בחינת (בראשית מ"ב): "ויוסף הוא השליט". והוא שרש כליות נשמות ישראל, והם הענפים שלו המקבלים ממנו: ועקר המשלה, להאיר ולהתעורר לבם לעבודת השם יתברך. כמו שכתוב (דברים ל"ג): "שמע ה' קול יהודה ואל עמו תביאנו", הינו להאיר הארת הצדיק בענפים, הינו בלב ישראל, וזהו: "ואל עמו תביאנו":

ג ובחינה הזאת, הינו "ויוסף הוא השליט", הוא בחינת מלאפום. כמו שכתוב (בכל ספרי קבלה ומוכא ב"שערי ציון" בשער תקון הנפש) ברית מרכבה ליסוד, אשר הוי"ה שלו בנקוד מלאפום (עיין תיקון ע'). כי המלאפום הוא האותיות מלא פום, להורות, שכלי השפע, הינו הפה של הצדיק, הוא מלא מאלהות

זַקַּק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֲתָנָה — צַמְרַח מַנְהֵג רִצְוֵי לְ"צַדִּיק לֵצִי אֵל מִקְוֵה שִׁדְחָה לְצַדִּיק מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" —
זַקַּק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יְצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שֶׁעַיִן יֹשִׁיבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת —

שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. כִּי לְכַאוֹרָה קָשָׁה, לָמָּה אָנוּ צָרִיכִין לְתַפְלָה, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ מִחֲשָׁבוֹת. אֲבָל מִחֲמַת שְׁהַדְּבֹר הוּא כְּלִי הַשֹּׁפֵעַ, שֶׁבָּהֶם מְקַבְּלִין הַשֹּׁפֵעַ. כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים א'): "וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם", הֵינּוּ לְפִי הַדְּבֹר כֵּן הַשֹּׁפֵעַ. אִם הַדְּבֹר הֵינּוּ הַכְּלִי הַשֹּׁפֵעַ הוּא בְּשִׁלְמוֹת וּבְמִלּוּאָה, אֲזִי יְכוּלִין לְקַבֵּל בָּהֶם רֹב שֹׁפֵעַ. וְהַדְּבָרִים שֶׁל הַצְּדִיק, בְּיָדָיו הוּא בְּשִׁלְמוֹת וּבְמִלּוּאָה, לָכֵן יְכוּל לְהַמְשִׁיךְ הַשֹּׁפֵעַ לְיִשְׂרָאֵל. וְעַל-יְדֵי-זֶה נִקְרָא בְּחִינַת מְלֵא פוּם, לְהוֹרֹת שְׁהַפָּה שֶׁלּוֹ בְּמִלּוּאָה וּבְשִׁלְמוֹת:

ד וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת "צְדִיק מוֹשֵׁל" שֶׁהוּא בְּחִינַת מְלֵא פוּם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה ס'): "וְעַמּוּד (יִשְׂרָאֵל) כְּלָם צְדִיקִים". וְזֶהוּ פִּירוּשׁ (תְּהִלִּים קי"ד): "יִשְׂרָאֵל מִמְּשָׁלוֹתָיו", הֵינּוּ 'מִי מוֹשֵׁל בִּי צְדִיק'. כִּי יֵשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, דָּבָר יָקָר שֶׁהוּא בְּחִינַת נִקְדָּה, מֵהַ שֵׁאִין בְּחִבְרוֹ. כְּמַעֲשֵׂה דָּאָבִי וְאָבָא אֲמָנָא (תַּעֲנִית כ"א), שֶׁהַשֵּׁיבוֹ לוֹ לָא מְצִית לְמַעֲבַד כְּעַבְדָּא דְּאָבָא אֲמָנָא וְכוּ'. וּבְחִינָה הַזֹּאת שָׁיֵשׁ בּוֹ יוֹתֵר מִחִבְרוֹ, הוּא מְשַׁפִּיעַ וּמְאִיר וּמְעוֹרֵר לֵב חִבְרוֹ, וְחִבְרוֹ צָרִיךְ לְקַבֵּל הַתְּעוֹרְרוֹת וּבְחִינָה הַזֹּאת מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּרַגוֹם וְקֵרָא זֶה אֵל זֶה, יִשְׁעִי ג) וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין:

כִּי קָדָם מִתֵּן תּוֹרָה הָיָה הַמְּשַׁלָּה בְּיַד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְאַחֵר מִתֵּן תּוֹרָה נָתַן הַמְּשַׁלָּה לְיַד כָּל יִשְׂרָאֵל, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ. כִּי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם הַתְּלַבְּשׁוֹת רְצוֹנוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי רְצוֹנוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהַמְּצוּת יִהְיוּ כָּךְ. לְמַשָּׁל מְצוֹת תְּפִלִּין, הָיָה רְצוֹנוֹ שֶׁיְהִיָּה בְּאֶרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת וּבֵתִים שֶׁל עוֹר וְלֹא שֶׁל כְּסָף, כִּי כֵּן רְצוֹנוֹ, נִמְצָא שֶׁרְצוֹנוֹ מְלַבֵּשׁ בְּכָל הַתּוֹרָה. וְעַכְשָׁיו שֶׁהַתּוֹרָה מְסוּרָה בְּיַדֵּינוּ, גַּם הֶרְצוֹן שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְסוּרָה בְּיַדֵּינוּ. שְׁאַנּוּ מוֹשְׁלִין כְּבִיכּוֹל לְהִיּוֹת רְצוֹנוֹ כְּפִי רְצוֹנֵנוּ, וְזֶה בְּחִינַת "יִשְׂרָאֵל מִמְּשָׁלוֹתָיו"

כ"ל: וְזֶהוּ שְׁדַרְשׁוּ רַז"ל (ירושלמי ראש השנה פ"א): רבות עשית אתה ה' אלקי, קדם מתן תורה. ואחר מתן תורה, נפלאותיך ומחשבותיך אלינו. הינו שהכל בידינו: וְזֶהוּ (תהלים פ"א): "אנכי ה' אלקיך המעלה מארץ מצרים", הינו קדם מתן תורה, היה הכל אנכי. ואחר מתן תורה, הרחב פיה ואמלאהו, זה בחינת מלאפום. שהוא בחינת יוסף הוא השליט, הינו מי מושל בי, הינו שהשפע הוא לפי הרחבת הפה, ולפי כלי הדבור, כל אחד לפי בחינתו:

ה ומלאפום, הינו בחינת: "יוסף הוא השליט", הוא בחינת נקדה עם ואו. כי בחינת יוסף נמשך מחכמה ובינה, כמו שכתוב (בראשית מ"א): "אחרי הודיע אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך", הינו חכמה ובינה, ועל ידי זה נעשה "יוסף הוא השליט". וחכמה היא בחינת נקדה, הינו יוד, מעין. ובינה הוא נחל הנמשך מן המעין. ועל שם המשכות, הוא ואו, נקרא נחל הנמשך מן המעין, שהוא יוד:

ו ובחינת מלאפום יש בכללות ובפרטות, כי עשרת הדברות עם הלוחות, הוא בחינת מלאפום. שהוא יוד, והלוחות הם ואו, כמו שאמרו חז"ל (בבא בתרא י"ד) והלוחות ארכן ששה ורחבן ששה. והתורה עם העולם גם כן יוד ואו. כי התורה היא יוד, שנקראת (תהלים קי"א): "ראשית חכמה". והעולם הוא ואו, שנברא בששת ימי המעשה. וצדיק עם ישראל, הם גם כן יוד ואו. כי צדיק הוא יוד, כי הצדיקים הם נקראים חכמי העדה. וישראל הם בחינת ואו, שהם תמכי אוריתא (עיין בהקדמת הזוהר דף ח'). ונקראים (שמות כז). ווי העמודים (עיין מאורי אור). ואצל כל אחד מישראל בפני עצמו, יש גם כן בחינת יוד ואו. יוד, על שם הפה, כמו שכתוב (תהלים מ"ט): "פי ידבר חכמות". ואו, על שם "והגות

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֵתֶּר ✧ צִמְרֵן מִזֶּה רִנְיָת זִיזִי"ל "צִדִּיק לֹא יִצְטָר מִקִּוּי שִׂדְדֵי לִצְדִּיק מִסִּפְרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל" ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שֶׁעִי יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ✧

לְבִי תְבוֹנֹת", שֶׁהוּא בְּחִינַת לִוְחֹת, שֶׁהֵם וְאוֹ כַּנִּ"ל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(מִשְׁלֵי ג): "קָשְׁרָם עַל גְּרִגְרוֹתֶיךָ כְּתִבָּם עַל לִוְחֵ לְבָבְךָ":

סִדְרָה קִצּוֹר לְקוּפְיֵי מִזְהָרִ"ן הַיּוֹפְיֵי:

וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכַת כְּהֵנִים – לְד

א הַכָּלֵל שֶׁהִמְשָׁלָה בְּיַד הַצְּדִיק לְפַעַל פְּעֻלֹת כְּרִצּוֹנוֹ כְּמֵאֲמַר
חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה: "צְדִיק מוֹשֵׁל" וְכוּ' מִי מוֹשֵׁל בִּי צְדִיק'
(מוֹעֵד קָטָן ט"ז). וְעַקֵּר הַמְּשָׁלָה הוּא לְהֵאִיר וּלְעוֹרֵר לֵב יִשְׂרָאֵל
לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. עַל כֵּן הָעַקֵּר שֶׁיִּתְקַשֵּׁר לְצְדִיקֵי אֱמֶת וּלְדַבֵּר
עִמָּהֶם בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּמֵהֶם יִקְבַּל כַּח וְהֵאָרָה וְהַתְעוֹרְרוֹת
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַד שֶׁיָּשׁוּב אֶל הַשֵּׁם בְּאֱמֶת:

ב וְזֶהוּ בְּחִינַת: "וְיִוָּסֵף הוּא הַשְּׁלִיט" (בְּרֵאשִׁית מ"ב) וְהוּא שֶׁרֵשׁ
כְּלָלִיּוֹת נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְהֵם עֲנַפְיֵי הַמְּקַבְּלִים מִפְּנֵינוּ. וְהוּא בְּחִינַת
מְלָאכּוּם כִּי הַצְּדִיק הוּא שׁוֹמֵר בְּרִיתוֹ כְּרֵאוּי וּבְרִית מְרַכָּבָה לְיִסּוּד
אֲשֶׁר הִוָּיָה שְׁלוֹ בְּנִקּוּד מְלָאכּוּם שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת מְל"א פו"ם.
לְהוֹרֹת כִּי פִּיּוֹ שֶׁל הַצְּדִיק הוּא מְלֵא מְאֻלְהוּת שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
וּדְבוּרָיו בְּיָדָיו הֵם בְּשִׁלְמוֹת וּבְמִלּוּאָם. וְעַל כֵּן יָכוֹל לְהִמְשִׁיךְ
הַשִּׁפְעַ לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כֹּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם"
(דְּבָרִים א' יא), הֵינּוּ לְפִי הַדְּבָרִים כֵּן הַשִּׁפְעַ. כִּי אִין דֵּי בְּמַחְשָׁבָה לְבַד
וְאֶפְעֵל־פִּי שֶׁהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא יוֹדֵעַ מַחְשָׁבוֹת צְרִיכִין לְהַתְפַּלֵּל
בְּפֶה מְלֵא דִיקָא כִּי הַדְּבָרִים הוּא כְּלִי הַשִּׁפְעַ וְאִם הֵם בְּשִׁלְמוֹת
וּבְמִלּוּאָם אֲזִי יְכוֹלִין לְקַבֵּל בָּהֶם רַב שִׁפְעַ. וְעַל כֵּן צְרִיכִין לְהַתְפַּלֵּל
עַל כָּל מַה שֶׁחָסַר לְאָדָם בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת בְּדְבָרִים פְּהַ דִיקָא
כִּדֵּי שֶׁעֲלֵי-יְדֵי-זֶה יִמְשִׁיךְ הַשִּׁפְעַ:

ג וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת: "צְדִיק מוֹשֵׁל" בְּחִינַת

מלא פום כמו שכתוב: "ועמד כלם צדיקים" (ישעיה ס' כא). כי יש בכל אחד מישראל דבר יקר שהוא בחינת נקדה מה שאין בחברו במעשה דאביי ואבא אמנא (תענית כ"א) שהשיבו לו לא מצית למעבד בעובדא דאבא אמנא. והבחינה הזאת שיש בו יותר מחברו הוא משפיע ומאיר ומעורר את לב חברו וצריך חברו לקבל התעוררות ובחינה הזאת ממנו כמו שכתוב: "ומקבלין דין מן דין" (תרגום ישעיה ו' ג). שקדם מתן תורה היה הממשלה ביד השם יתברך בחינת: "אנכי ה' אלקיך המעלה מארץ מצרים" (תהלים פ"א יא) שהיה אז הכל אנכי. ואחר מתן תורה "הרחב פיך ואלמלאהו" זה בחינת מלאפום בחינת יוסף הוא השליט שנתן הממשלה ליד כל ישראל לכל אחד כפי בחינתו:

ד ומלאפום הוא בחינת נקדה עם ואו הינו חכמה ובינה. כי הנקדה היא בחינת חכמה בחינת יוד ומעין ובינה הוא הנחל הנמשך מהמעין והוא כמו ואו. ובחינת מלאפום יש בכלליות ובפרטיות כי הצדיק הוא יוד כי הצדיקים נקראים חכמי העדה וישראל הם בחינת ואו שהם תמכי אוריתא ונקראים ווי העמודים. ואצל כל אחד מישראל בפני עצמו יש גם כן בחינת יוד ואו. יוד על-שם הפה כמו שכתוב: "פי ידבר חכמות" (תהלים מ"ט ד) ואו על שם "והגות לבי תבונות" (בחינת בינה לבא כנ"ל). ולב בחינת לוחות שהם ואו כי 'ארכן ששה ורחבן ששה' (בבא בתרא י"ד) בחינת: "לוח לבך" (משלי ג' ג):

סדר תשי מאתרי"ן הימני:

רה (כא) שמעתי מאיש אחד מאנשי-שלומנו כשנסע עמו מאומין לטירהאויצע בקיץ תק"ע הנ"ל היה מדבר עמו מענין עצמו, ואמר תמה אני כמו שאין לנו חלק בעולם הזה כלל. אף-על-פי-כן

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תרנב ❦ צִמְרָן מִזֶּה רִנְיָתָהּ זִימְרָן לְ"צִמְרָן צִמְרָן מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדָה לְצִדְדֵי מִסְפְּרֵי רַבְּנָנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל" ❦
❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֻחָה" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ❦

בְּכָל מָקוֹם שָׁאֲנוּ בָּאֵין יֵשׁ לָנוּ מָקוֹם וְהַכֹּל שָׁלָנוּ. וְשָׂאֵל לוֹ הֲלֹא
לְהַעֲוֹלָם יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק בְּכֶם, הַשֵּׁיב לוֹ וְדַבֵּר עִמּוֹ כַּמָּה דְבוּרִים,
וּבְתוֹךְ דְּבָרָיו עָנָה וְאָמַר, הַמִּנְהִיגִים הַמְּפָרְסָמִים שֶׁל עַכְשָׁנוּ
הַקְּטָנִים בַּמַּעֲלָה אֵינָם מְשִׁיגִים וְיודְעִים כָּלֵל מָה אֲנִי עוֹשֶׂה
בְּאוֹמִין. אֱלוֹ הָיוּ יודְעִים גְּדֹל יֶקֶר תְּפִאֶרֶת הַחֲדוּשִׁין וְהַצְרוּפִים
וְהַשִּׁיעֲשׂוּעִים הַנִּעְשִׂים בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רִגַע, וְהַתְּפִלוֹת
הָעוֹלָיִם בְּכָל פֶּעַם וּפֶעַם, וּבְכָל פֶּעַם נִעְשִׂים צְרוּפִים וְחֲדוּשִׁים
יֶקֶרִים וְנִפְלְאִים בְּיוֹתֵר, וְהַאֲרִיךְ מְאֹד וְהַפְּלִיג בְּצַחוֹת לְשׁוֹנוֹ
דְּבָרִים נוֹרָאִים כְּאֵלוֹ.

וְתִכֵּן הַדְּבָרִים הַיּוֹצֵא מְכַלֵּל דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים, כִּי בְּכָל מָקוֹם שִׁישׁ
קְבוּץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם נִקְרָאִים בְּחִינַת אֲבְנֵי קֹדֶשׁ בְּבַחֲיַנַת
(אֵיכָה ד): "תְּשִׁתְּפַכְּנָה אֲבְנֵי קֹדֶשׁ" וְכוּ', וְהִנֵּה שְׁתֵּי אֲבָנִים בּוֹנוֹת
שְׁתֵּי בָתִּים שֶׁלֹּא אֲבָנִים בּוֹנוֹת שֶׁשָּׂה בָתִּים, אֲרַבַּע בּוֹנוֹת עֲשָׂרִים
וְאַרְבָּעָה בָתִּים וְכוּ' כִּדְאִיתָא בְּסֵפֶר יִצְיָרָה, וְהַבָּתִּים הֵם בְּחִינַת כִּי
בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה, נִמְצָא בְּכָל פֶּעַם שְׁנַתּוֹסֵף אָבִן אַחַת הֵינּוּ נִפְשׁ
אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל נִעְשֶׂה צְרוּף אַחַר לְגַמְרֵי וְנִתְחַדֵּשׁ הַצְרוּף לְגַמְרֵי
וְנִעְשִׂים בָתִּים חֲדָשִׁים לְגַמְרֵי. כִּי מִקֶּדֶם שֶׁהָיָה רַק שְׁתֵּי אֲבָנִים הָיוּ
הַצְרוּפִים וְהַבָּתִּים בְּחִינַת הַבָּתִּים הַנִּעְשִׂים עַל־יְדֵי שְׁתֵּי אֲבָנִים.
אַבֵּל עַכְשָׁנוּ שְׁנַתּוֹסֵף אָבִן אֶזְוִי נִעְשִׂים מִבָּתִּים אַחֲרִים חֲדָשִׁים
לְגַמְרֵי. וְכֵן נִתּוֹסְפִים וְנִתְחַדֵּשִׁים בָתִּים חֲדָשִׁים יֶקֶרִים וְנִפְלְאִים
בְּכָל פֶּעַם שְׁנַתּוֹסֵף אָבִן אַחַת, וְכָל פֶּעַם שְׁנַתּוֹסֵף אָבִן בְּיוֹתֵר
נִתְרַבֵּין הַבָּתִּים בְּיוֹתֵר, כַּמוֹבָא שָׁם בְּסֵפֶר יִצְיָרָה עַד שֶׁשָּׂה
אוֹתִיוֹת בּוֹנוֹת כַּמָּה מְאֹד בָתִּים וְיֹתֵר מְזִיָה, עַד שֶׁאֵין הַפָּה יְכוֹל
לְדַבֵּר וְהֵלֵב לְחֹשֵׁב.

וְעַל פִּי זֶה רָאָה וְהִבֵּן וְהִבִּט גְּדֹל הַשִּׁיעֲשׂוּעִים וְהַצְרוּפִים וְהַחֲדוּשִׁים

וְהַתְּפִלוֹת הַיְקָרִים וְנִפְלְאִים וְנוֹרָאִים הַנִּעֲשִׂים בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה
עַל־יְדֵי נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל [עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל הָאֱמֵתִי הָעוֹסֵק לְקַבֵּץ
נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְהַכְנִיחָם וּלְקַרְבָּם אֶל הַקֹּדֶשׁ]. וְדַע שֵׁישׁ אַבְנִים
בְּחִינַת נִפְשׁוֹת שָׁהֵם מְשַׁלְכִים בְּחוּצוֹת בְּחִינַת תְּשׁוּבָה אַבְנֵי
קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, אֲבָל כְּשֶׁנִּתְּוֹסְפִין אַבְנֵים וְנִעֲשִׂין בְּתֵיבֵם
חֲדָשִׁים כַּנ"ל אֲזִי מַכְנִיסִין בְּתוֹךְ אֱלֹהֵי הַבְּתִיבִים אֶת הָאֲבְנֵי קֹדֶשׁ
שָׁהִיו מְשַׁלְכִין בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, כִּי נִכְנָסִין וְנִאֲסָפִין בְּתוֹךְ אֱלֹהֵי
הַבְּתִיבִים הַחֲדָשִׁים שֶׁנִּעֲשׂוּ כַּנ"ל וְהֵבִין. [וְעֵינִי בְּהַתּוֹרָה תִּקְעוּ תּוֹכְחָה
בְּלִקוּטֵי תְּנִינָא סִימָן ח' מֵעֵנִין הַבְּתִיבִים עֵינִי שָׁם].

עָנָה וְאָמַר, זֶה זְמַן רַב שֵׁישׁ לִי חֵלֶק בְּתִפְלוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי הֲלֹא רָאוּ
לָהֶם לְהַצַּדִּיקִים לְהַסְתִּיבָם בְּעֶצְמוֹן מִי הוּא זֶה שֶׁמִּתְפַּלֵּל וְעַם מִי
מִתְפַּלְלִין הֲלֹא גַם כָּל הַתְּנוּעוֹת שֶׁעוֹשֶׂה מִי שֶׁעוֹשֶׂה אֵיזָה תְּנוּעָה
בְּעֶלְמָא בְּתִפְלָה, וְאִפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל הַכֹּל עַל יְדֵי [וְאָמַר שֶׁעֵנִין
זֶה הוּא סוּד מְסוּדוֹת נִסְתָּרִים שְׁלוֹן].

אֲמַנָּם לֹא בִּי אֲרַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה מִה שִׁיכּוֹת עֵנִין זֶה הַנ"ל
לְאוּמִין דְּזִקְא. אֲךָ כְּפִי הַמְּבַאֵר לְעִיל מְעַט מְזַעֵר מִה שֶׁרַמְזוּ לָנוּ
קִצַּת מֵעֵנִין יְשִׁיבָתוֹ בְּאוּמִין כִּי יֵשׁ שָׁם קֹדֶשׁ הַשֵּׁם מִנִּפְשׁוֹת
רַבּוֹת שֶׁנִּהְרְגוּ שָׁם, עַל־פִּי זֶה יְכוֹלִין לְהִבִּין מְעַט מְזַעֵר קִצַּת עֵנִין
הַנ"ל, כִּי הִרְיַגְתָּ יִשְׂרָאֵל חַם וְשָׁלוֹם זֶה בְּעֶצְמוֹ בְּחִינַת תְּשׁוּבָה
אַבְנֵי קֹדֶשׁ וְכו'. אֲבָל עֲדִין הַדְּבָרִים סְתוּמִים וְחֲתוּמִים מְאֹד וְאֵין
אַתָּנוּ יוֹדֵעַ עַד מָה, אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְהַשִּׁיג בְּאַחֲרִית הַיָּמִים מְעַלֵּת
גְּדֻלַּת רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה וְסוּד הַנְּהַגוֹתָיו אֲשֶׁר פָּעַל וְעָשָׂה בְּזֶה
הָעוֹלָם דְּבָרִים נִפְלְאִים וּמְכַסִּים מִבְּנֵי אָדָם וְנִעְלָמִים מִדַּעַת אֲנוּשֵׁי
מְאֹד, וְהַכֹּל לְמַעַן שְׁמוֹ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ [יְתַבְּרֵךְ]. וְאָמַר אֲזִי אֲשֶׁרִיכֶם
שֵׁישׁ לָכֶם רַב כְּזֶה אֲנִי מְקַנָּא אֶתְכֶם. עַכְשָׁיו כְּבָר קָשָׁה מְאֹד

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'ת"ד - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שִׁיתְקָרַב עוֹד אֶחָד:

סֵדֶר הָאֲלָף-בֵּית הַיּוֹמִי:

תְּשׁוּבָה א. הַתְעַנִּית מוֹעִיל לְכָל דְּבָר. ב. מִי שֶׁהוּא עָרוֹם מִמַּעֲשִׂים טוֹבִים, אֵינוֹ יָכוֹל לְהַפְרִישׁ אַחֲרֵים מִרְשָׁעָתָם. ג. הַתְעַנִּית קָשָׁה מֵחֶרֶב. ד. הַתְּשׁוּבָה רְאוּי, שֶׁתְּהִיָּה בְּאוֹתוֹ דְּבָר עֲצֹמוֹ. ה. כְּשֶׁאָדָם חוֹשֵׁב: כָּךְ וְכָךְ אֵעֲשֶׂה; כָּךְ וְכָךְ תַּעֲלֶה בְיָדִי, עַל־יָדֵי זֶה אֵין מִחֲשַׁבְתּוֹ נְתַקִּים. ו. גְּלוֹת מְכַפֶּרֶת עַל הַכֹּל. ז. מִי שֶׁדַּעַתוֹ שְׁפֵלָה, כְּאֵלוֹ הַקָּרִיב כָּל הַקְּרִבָּנוֹת. ח. כָּל הַמְתוּדָה, יֵשׁ לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. ט. הַמְלִמֵּד אֶת בֶּן חֲבֵרוֹ תוֹרָה, כְּאֵלוֹ עֲשָׂאוֹ וְכְאֵלוֹ עֲשָׂאוֹ לְדַבְרֵי־תוֹרָה וְכְאֵלוֹ עֲשָׂאוֹ לְעֲצֹמוֹ. י. רַב פָּפָא יְתִיב בְּתַעֲנִיתָא, עַל שֶׁקָּרָא לְתַלְמִיד־חָכָם בְּלִשׁוֹן גְּנָאִי. יא. יִשְׁמַר אָדָם אֶת פִּיו מִלּוֹמַר: אֵעֲשֶׂה הָעֲבָרָה הַזֹּאת אֲפֹלוּ בְּדָרְךָ לִיצָנוֹת, כִּי דַבּוּרוֹ מִכְרִיחַ אוֹתוֹ לְמַעֲשֶׂה. יב. כָּל הַבּוֹכָה בַּלַּיְלָה, קוֹלוֹ נִשְׁמָע, וְכוֹכָבִים וּמַזְלוֹת בּוֹכִין עִמּוֹ. יג. חֲיָבִי כְּרִיתוֹת שֶׁלְקוֹ, נִפְטְרוּ מִיָּדִי כְּרִיתָתָן. יד. כְּשֶׁבָא צֶעַר לְעוֹלָם, יַחֲשֵׁב שֶׁבְשֶׁבִיל חֶטְאוֹ בָּא זֹאת הַצָּרָה. טו. הַמְלַבּוֹשִׁין שֶׁעוֹשִׂין לְצַדִּיק, כָּל מְלַבּוֹשׁ יֵשׁ לוֹ סְגָלָה בְּפָנָי עֲצֹמוֹ לְכַפֵּר. טז. כִּיֹּן שֶׁנֶּשְׂאָ אָדָם אִשָּׁה, עוֹנֹנֹתָיו מִתְּפַקְּקִין. יז. כְּשֶׁרוּאָה אִו שֶׁשָּׁמַע אִיזָה יְסוּרִין, שָׁבָא עַל גּוֹי, יִהְרַחֵר בְּתְשׁוּבָה. יח. הֵדָר בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שָׁרוּי בְּלֹא עוֹז. יט. יֵשׁ לְהַקְלֵ אִפְן הַתְּשׁוּבָה עַל הַחוֹטְאִים. כ. הָעוֹז מְכַחֵשׁ כַּחוֹ שֶׁל אָדָם. כא. כְּשֶׁבָאִין שְׁנֵי מִצּוֹת לְיָדֶךָ, תַּעֲשֶׂה זֹאת הַמִּצְוָה שִׁישׁ בָּהּ כְּפִית הַיָּצָר יוֹתֵר. כב. צְרִיכִין לְהַתְעַנּוֹת, כְּשֶׁמְצַעְרִין אֶת הַצַּדִּיק. כג. צֶעַר הַלֵּב הוּא קָרוֹב לְהוֹרִיד דְּמָעוֹת. כד. הַמְחֲזִיר בְּנֵי־אָדָם, בְּתְשׁוּבָה זוֹכָה וְיוֹשֵׁב בִּישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה, וְהַקְדוּשָׁה־בְרוּךְ־הוּא

מִבְּטַל הַגְּזֵרָה בְּשִׁבִילוֹ. כה. חֲלִישוֹת דַּעְתּוֹ שֶׁל הָאָדָם הוּא גְדוּלָה
 מִתְעַנִּית. כו. הָעוֹשֶׂה דְבַר עֲבָרָה וּמִתְחַרֵּט בָּהּ, מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל
 עֲוֹנוֹתָיו. כז. הַנּוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בְּאִמוּנָה, מוֹחֲלִין לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו.
 כח. תְּחִלַּת הַמַּחְשָׁבָה עוֹזֶרֶת לָאָדָם לְאַמְצֵעַ וְסוֹף הַמַּעֲשֵׂה, שֵׁימֹשֶׁךְ
 בְּקִדְשָׁהּ, וְאִם לֹא חָשַׁב בְּקִדְשָׁהּ בְּתַחֲלָהּ, אָז יֵאָרֵעַ תַּקְלָה בְּאַמְצֵעַ
 וּבִסוּף. כט. שְׁלֶחֶן בְּהַכְנָסַת אוֹרְחִים מְכַפֶּרֶת. ל. הַגְּדֻלָּה מְכַפֶּרֶת.

סדר שיחות הר"ן הי"א:

וְתִדַּע כָּלֵל זֶה, כִּי כָּל הַיְרָאוֹת וְכָל הַיְסוּרִים שֵׁישׁ לָאָדָם הֵם
 מְקַצְרִים וּמְכַלִּים יְמֵי חַיָּו וְעַל־כֵּן אֱלוֹ הַקְּלִי עוֹלָם הָעוֹסְקִים
 בַּחֲקִירוֹת חַיֵּיהֶם אֵינָם חַיִּים כָּלֵל, כִּי הַיְסוּרִים וְהַדְּאָגוֹת שֶׁלָּהֶם
 מְכַלִּים חַיֵּיהֶם כַּנִּלְאָבֵל כָּל הַיְרָאוֹת וְכָל הַיְסוּרִין שֵׁישׁ לָאָדָם
 מִחַמַּת יְרֵאת ה' הֵם מוֹסִיפִים יָמִים וְחַיִּים בְּבַחֲיִנַת "יְרֵאת ה'
 תוֹסִיף יָמִים" וְגַם אֱלוֹ הַיְסוּרִין שֵׁישׁ לָאָדָם מִחַמַּת שְׁעֵבֶר אֵיזָה
 פְּגָם אִזּוֹ עֲבָרָה חַס וְשָׁלוֹם, וּמִתְחַרֵּט עַל זֶה וַיֵּשׁ לוֹ צַעַר גְּדוֹל מְזֵה,
 אֱלוֹ הַיְסוּרִים הֵם בְּחִינַת "יְרֵאת ה' תוֹסִיף יָמִים" כִּי הַיְסוּרִין שֶׁלּוֹ
 הֵם מִחַמַּת שְׁמֵתִירָא מִהַשֵּׁם יְתִבְרָךְ, הֵן מִחַמַּת רוּמְמוֹתוֹ יְתִבְרָךְ
 אִזּוֹ מִחַמַּת יְרֵאת הָעֶנֶשׁ וְאִיךָ שֶׁהוּא עַל־כָּל־פָּנִים הוּא בְּכָלֵל יְרֵאת
 ה' כִּי הַכֹּל מִיְרֵאתוֹ יְתִבְרָךְ וְעַל־כֵּן הִיא מוֹסֶפֶת יָמִים כַּנִּזְכָּר לְעִיל
 גַּם מִי שֶׁהוּא אִישׁ אִמּוּנָה הַתְּשׁוּבָה שֶׁלּוֹ הִיא יוֹתֵר קָלָה כִּי
 הַתְּשׁוּבָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל דְּהֵינּוּ שְׁכַפִּי הַתְּעַנוּג
 שֶׁהִיָּה לוֹ מִהָעֲבָרָה כֵּן יִהְיֶה לוֹ מִמַּשׁ צַעַר וַיְסוּרִין וּמֵאַחַר שֵׁישׁ לוֹ
 אִמּוּנָה עַל־כֵּן לֹא הִיָּה תְּעַנוּגוֹ בְּשִׁלְמוֹת בְּשַׁעַת הָעֲבָרָה חַס
 וְשָׁלוֹם, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, כִּי הִיָּה מְעַרְבַּב בְּיָגוֹן כִּי יִדַּע כִּי מָרָה תִּהְיֶה
 בְּאַחֲרוֹנָה כִּי יִהְיֶה לוֹ עֶנֶשׁ קָשָׁה וְמִרַחֲמָנָא לְצַלֵּן רַק שֶׁלֹּא הִיָּה
 יְכוּל לְהַתְגַּבֵּר עַל תַּאֲוָתוֹ עַל־כֵּן תְּשׁוּבָתוֹ קָלָה יוֹתֵר, כִּי אֵין צְרִיךְ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תרו - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שיהיה מצד מצד רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לְסִבֵּל יִסּוּרֵי הַתְּשׁוּבָה כָּל־כֶּךָ מֵאַחַר שָׁנָה בְּשַׁעַת הַעֲבָרָה לֹא הָיָה
תַּעֲנוּגוֹ בְּשִׁלְמוֹת כַּנֶּ"ל אֲבָל הַמְּחַקְרִים שָׂאִין לָהֶם אֲמוּנָה
תְּשׁוּבָתָם כְּבִדָּה יוֹתֵר כִּי לֹא הָיָה לָהֶם יִסּוּרִים כָּל־כֶּךָ בְּשַׁעַת
הַעֲבָרָה כִּי הַתְּשׁוּבָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל כַּנֶּזְכָּר לְעֵיל:
וְעַיִן בְּסֵפֶר "שְׁנֵי־לוֹחֹת־הַבְּרִית" בְּמַסְכַּת שְׁבוּעוֹת, שָׁם מְבֹאָר
בְּיוֹתֵר גְּדוֹל עֵצֶם הָאֶסוּר לְהִסְתַּכֵּל בְּסִפְרֵי הַמְּחַקְרִים וְהַבִּיא שָׁם
שְׁמֵי שְׁמִסְתַּכֵּל בְּאֵלוֹ הַסִּפְרִים אִין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא וְהַבִּיא שָׁם
בְּשֵׁם כַּמָּה גְּדוֹלֵי הַקְּדֻמוֹנִים שֶׁהִפְלִיגוּ בְּעֵצֶם אֶסוּר זֶה שְׁחֲמוֹר מְכַל
עֲבֵרוֹת שְׁבִתוֹרָה וְכֵן מְבֹאָר בְּכַמָּה סִפְרִים קְדוּשִׁים:

קג טוב יותר להיות פתי יאמין לכל דבר, דהינו להאמין אפלו
בשטותים ושקרים כדי להאמין גם בהאמת, מלהיות חכם ולכפור
בכל חס ושלו, דהינו לכפור בשטותים ושקרים ועל ידי זה נעשה
הכל ליצנות אצלו וכופר גם בהאמת חס ושלו "ומוטב שאקרא
שוטה כל ימי ואל אהיה רשע שעשה אחת לפני המקום" (עדיות ה'ז):

סדר שלחן ערוך היומני:

(ג) כשנותנים קמח לתוך שקדים שעושים לחולה אם עושים כן
כדי שיסעוד הלב מברך בורא מיני מזונות ואם לדבק בעלמא
אינו מברך בורא מיני מזונות וטוב להחמיר ולגמעו בתוך
הסעודה לאחר ברכת המוציא ופטור ממנה: (ד) אכל דגן חי או
עשוי קליות או שלוק והגרעינין שלמים אינו מברך אלא בורא פרי
האדמה ולאחריו בורא נפשות: הגה והא דמברך לפניו בפה"א היינו
באוכל חטין וכיוצא בהן דראויין לאכול כך אבל האוכל שעורים שלמים
אפילו קלויין באש אינן ראויין לאכול רק ע"י הדחק ואין מברך לפנייהם רק
שהכל (כל בו וכן משמע מדברי רשב"א שמה שהשוה חטין לשעורין לברכה אחרונה
משמע ולא לראשונה) והתוספות נסתפקו אם יברך לאחריו ברכה מעין

ש'לש ולכך כתבו שנכון שלא לאכלו אלא בתוך הסעודה ויפטרנו ברכת המזון: (ה) קמח אפילו של חטים מברך עליו שהכל ואחריו בורא נפשות לא שנא נטחן דק דק לא שנא נטחן קצת ועדיין יש בו טעם של חטים לא שנא קמח של קליות: (ו) קמח של אחד מחמשת מיני דגן ששלקו (פי' בשלו הרבה) ועירבו במים או בשאר משקין אם היה עבה כדי שיהיה ראוי לאכילה וללועסו (פי' לטחון אותו בפה) מברך בורא מיני מזונות ואחריו על המחיה ואם היה רך כדי שיהא ראוי לשתיה מברך עליו שהכל ואחריו בורא נפשות: (ז) הכוסם (פי' האוכל) את האורז מברך עליו בפה"א ואחריו ב"נ ואם בשלו הגה עד שנתמעך (ב"י בשם הרא"ש והר"י) או שטחנו ועשה ממנו פת מברך עליו בורא מיני מזונות ואחריו בורא נפשות הוא שלא יהא מעורב עם דבר אחר אלא אורז לבדו ואם עירב ממנו בתבשיל אחר והתבשיל האחר הוא הרוב מברך עליו כברכת אותו תבשיל: (ח) על פת דוחן ופליז"ו או של שאר מיני קטניות מברך שהכל ואחריו בורא נפשות: הגה העושה תבשיל משאר מיני קטניות אם נשאר שלמים וטובים מבושלים כמו חיין מברך בורא פרי האדמה ואם נתמעכו לגמרי או שאינן טובים מבושלין כחיין מברך שהכל (וכן פירש הב"י דברי הטור): (ט) עירב קמח דוחן ושאר מיני קטניות עם קמח של חמשת מיני דגן ובשלו בקדירה מברך בורא מיני מזונות ועל המחיה ואם עשה ממנו פת מברך המוציא וברכת המזון ודוקא שיש באותו קמח מחמשת מינים כדי שיאכל ממנו כזית דגן בכדי אכילת פרס אבל אם אין בו זה השיעור מחמשת המינים אינו מברך לבסוף ברכת המזון אלא בתחילה מברך המוציא כיון שיש בו טעם דגן אע"פ שאין בו כזית בכדי אכילת פרס ולבסוף על המחיה ואם בשלו בקדירה מברך תחלה בורא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תרח - אומר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

מיני מזונות ואחריו בורא נפשות: (י) בברכה אחת מעין שלש של פירות דחוצה לארץ חותם על הארץ ועל הפירות ובארץ ישראל חותם על הארץ ועל פירותיה ואם בח"ל אוכל מפירות הארץ חותם ג"כ על פירותיה: (יא) בברכה מעין ג' דיין אינו חותם על הגפן ועל בורא פרי הגפן אלא על הארץ ועל בורא פרי הגפן או על הארץ ועל הפירות: (יב) מזכירין בה מעין המאורע בשבת ויו"ט ור"ח אבל לא בחנוכה ופורים אם אכל פירות מז' מינים ואכל מיני מזונות ושתה יין יכלול הכל בברכה אחת ויקדים המחיה ואח"כ הגפן ואח"כ העץ ויאמר על המחיה ועל הכלכלה ועל הגפן ועל פרי הגפן ועל העץ ועל פרי העץ וחותם על הארץ ועל המחיה ועל פרי הגפן ועל הפירות:

סדר לקומי תפלות הימים:

תקנו: אבינו אב הרחמן חמל על כבוד התורה הקדושה שהשפעת בנו כי אתה יודע את עצם יפי קדשת התורה היקרה הנעלמת בנו עזרנו ברחמיך הרבים שנזכה מעתה לטהר ולקדש עצמנו באמת, באפן שנזכה להוציא ולגלות התורה הנעלמת בנו בקדשה גדולה והצילנו מחרפות ובזיונות ולא נבוש ולא נכלם ולא נכשל לעולם ועד וזכנו לכבוד דקדשה, ונזכה לקבל את הכבוד בקדשה גדולה, לשמך ולכבודך הגדול לבד ולא נשתמש עם הכבוד בשבילנו כלל, רק לשמך ולעבודתך לבד באמת ובתמימות, בלי שום פניה ומחשבה חיצונה כלל ונזכה להתחזיר ולהעלות הכבוד לשרשו ותעזרנו על ידי הכבוד דקדשה שתחננו ברחמיך שנזכה על ידי זה להוציא ולגלות חדושי תורה הרבה הנעלמים בנפשנו בקדשה ובטהרה גדולה ותהיה עמנו תמיד, ולא נאמר דבר שלא כרצונך ותהיה עם פינו בעת הטיפנו ועם

ידינו בעת מעבדנו:

תקנד: רבונו של עולם חוסה על נפשי הענייה והדלה, הרעבה והצמאה והעיפה מאד, ומלא משאלותי ברחמים שתגבר נפשי על גופי מעתה ועד עולם ותתעלה ותתנשא נפשי למעלה למעלה, בקדשה ובטהרה גדולה באמת ובאמונה שלמה, בחכמה ובינה ודעת דקדשה, בתורה ועבודה ביראה ובאהבה ובתשובה שלמה לפניך, באמת ובלב שלם כרצונך הטוב: "שובי נפשי למנוחייכי כי ה' גמל עלייכי כי חלצת נפשי ממוות את עיני מן המעה את רגלי מדחי אתהילך לפני ה' בארצות החיים כי לא תעזב נפשי לשאל, לא תתן חסידך לראות שחת נפשי ישוב, ינחני במעגלי צדק למען שמו למען שמך ה' תחייני, בצדקתך תוציא מצרה נפשי ובחסדך תצמית אויבי, והאבדת כל צוררי נפשי כי אני עבדך ונפשי תגיל בה' תשיש בישועתו הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך בי יכתירו צדיקים כי תגמל עליי":

תפלה לח תקנה: "דבקה נפשי אחריך בי תמכה ימינך דבקתי בעדותיך ה' אל תבישני" אבי אב הרחמן עזרני ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, שאזכה לדבק עצמי אליך תמיד בכל עת באמת ובאמונה שלמה ובדעה נכונה ומישבת בקדשה ובטהרה גדולה ואזכה לפשפש עצמי בכל עת אם אני דבוק בהשם יתברך באמת, עד שאזכה לקיים מצות "ובו תדבק" באמת, בתכלית השלמות כרצונך הטוב:

תקנו: וזכני ברחמיך הרבים לקיים מצות תפלין כראוי בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויות בה ואזכה להניח בכל יום תפלין כשרים וקדושים מסופר הגון וצדיק אמת ויהיו נכתבין בקדשה גדולה ובכונה עצומה ונוראה כראוי, לכיון בשעת כתיבת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תרי זצ"ל מוהר"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

זקן נתן ולא יעבור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הַתְּפִלִּין וְתַקוּנֵי וּכְתִיבַת הַפְּרָשִׁיּוֹת וְתַקוּן הַבְּתִים וְהַרְצוּעוֹת, וְתַפְיֶרְתָּן בְּגִידֶיךָ וְכָל תַּקוּנֵי הַתְּפִלִּין, הַכֹּל יִהְיֶה נַעֲשֶׂה עַל צַד הַיּוֹתֵר טוֹב וְנָאוֹת כְּפִי דִינֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְיִהְיוּ הַתְּפִלִּין שְׁלִי כְּשֵׁרִים תָּמִיד בְּכָל פְּרָטֵי דִינֵיהֶם וְנָאִים בְּיוֹתֵר בְּתַכְלִית הַנּוֹי וְהִיפִי, וְקְדוּשִׁים בְּתַכְלִית הַקְּדוּשָׁה וְאַזְכָּה לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין דְּרִשׁ"י וְתַפְלִין דְּרַבְנֵי תָּם בְּכָל יוֹם וְיוֹם וְאַזְכָּה לְהַנִּיחָם בְּמִקוּמָם הָרְאוּי עַל הָרֹאשׁ וְעַל הַזְּרוּעַ בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְחֵדוּהָ גְדוּלָּה וְעֲצוּמָה מְאֹד מְאֹד, וּבְכוּנָה גְדוּלָּה עֲצוּמָה וְנוֹרְאָה, וּבְהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוּלָּה בְּשִׂמְחָה גְדוּלָּה עַד שְׂאֲזוּכָה שִׁיְהִי נִמְשָׁךְ עָלַי קְדוּשָׁה גְדוּלָּה וְעֲצוּמָה, עַל יְדֵי הַנְּחַת תְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים וְהַנוֹרְאִים מְאֹד מְאֹד וְיִהְיֶה נִמְשָׁךְ עָלַי קְדוּשַׁת הַתְּפִלִּין מִשָּׁרְשָׁם הָעֲלִיּוֹן בְּקְדוּשַׁתָּךְ הָעֲלִיּוֹנָה, עַד שְׂאֲזוּכָה לְדַבְּקוֹת גְּדוּלָּה אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת עַל יְדֵי מְצוֹת תְּפִלִּין וְלֹא אֶפְיֵחַ דַּעְתִּי מִן הַתְּפִלִּין לְעוֹלָם, וְלֹא אֲדַבֵּר שׁוֹם שִׁיחָה בְּטִלָּה בְּעַת שְׂאֲנִי מְכַתֵּר בְּתַפְלִין בְּכַתְרֵי דְּמַלְכָּא עֲלָאָה, בְּחַגִּירַת זַיִּנָּא עֲלָאָה, וְאַזְכָּה לְהַתְּעַטֵּר בְּנִזֵּר עֲטִירַת תְּפִלִּין הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים בְּאֵימָה וּבִירְאָה גְדוּלָּה וְעֲצוּמָה בְּלֵב טוֹב וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְחֵדוּהָ גְדוּלָּה, בְּאִפְן שְׂאֲזוּכָה לְקַיֵּם מְצוֹת תְּפִלִּין בְּשִׁלְמוֹת הָרְאוּי כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב, עַד שְׂאֲזוּכָה לְהַתְּדַבֵּק בְּךָ יִתְבָּרֵךְ תָּמִיד עַל יְדֵי קְדוּשַׁת הַתְּפִלִּין הַנוֹרְאִים:

תקנו: אבינו שבשמים חומל דלים חמל עלינו, ועזרנו וחסנו בקדושת התפלין וכשם שזכית אותנו ונתת לנו על ידי משה עבדך מצוה הגדולה הזאת, כן תחננו ותזכנו ברחמיה לקיים באמת ובשלמות גדול מצוה זאת של תפלין ונזכרה להתדבק בך תמיד, ואל יגרמו עונותינו להפסיק חס ושלום בינינו לבינה כי אתה אלוה סליחות, וברחמיה הרבים תזכנו לשוב בתשובה שלמה אליך באמת ונזכרה להתבייש ממך תמיד באמת על עצם פשעינו

וְחַטֵּאתֵינוּ נִגְדָה תְּתַבְרַךְ וּבְחֶסֶדְךָ הַגָּדוֹל תִּמְחַל לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ
וְחַטָּאתֵנוּ וּפְשָׁעֵינוּ שְׁחַטָּאנוּ וְשָׁעוּינוּ וְשִׁפְשָׁעֵנוּ לְפָנֶיךָ מִיּוֹם הַיּוֹתֵינוּ
עַל הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה וּתְתַקֵּן בְּרַחֲמֶיךָ כָּל הַפְּגָמִים שִׁפְגָמָנוּ
בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל עַד שְׁנוּזָה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ תָּמִיד קְדוּשַׁת הַתְּפִלִּין
בְּאַמָּת, עַד שְׁנוּזָה לְהִתְדַבֵּק בְּךָ תָּמִיד בְּדַבְּקוֹת נִפְלָא וְעָצוּם,
בְּתִשׁוּקָה וְחִשְׁקָה וְחִפְצָה וְחִמּוּדָה וְאַהֲבָה גְּדוּלָה אֱלֹהֶיךָ בְּאַמָּת
בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב: "כָּל־תָּה לְתִשׁוּעָתְךָ נַפְשִׁי לְדַבְרֶךָ יְחַלְתִּי
כָּל־הָ שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי צוּר לְבָבִי וְחַלְקֵי אֱלֹקִים לְעוֹלָם אַחַת שְׁאַלְתִּי
מֵאֵת ה' אֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבִתִּי בְּבֵית ה' כָּל יְמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנַעַם ה'
וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ":